

Milí bratři a sestry,

letos vám píši již jedenáctý dopis při příležitosti počátku nového roku. Každý rok se děje něco nového, ale jsou věci, které se nemění. Trvá Boží milosrdenství, je stále období, kdy Bůh hledá, koho by zachránil a současně se blíží chvíle Jeho návratu, na který se můžeme těšit a současně si klást otázku, jak jsme na něj připraveni.

Nic se nemění také na tom, že máme být za co vděční. Za věci obecné, ale také za věci osobní. Žijeme v zemi, která je relativně bezpečná, máme asi nejvyšší životní úroveň v dějinách, ve světovém srovnání špičkové a dostupné zdravotnictví, vyhnuly se nám různé přírodní katastrofy a pouze extrémní sucho nás upozorňuje, že svou zem nemáme ve své ruce. Můžeme žít zbožný život bez výrazného pronásledování. Uvědomil jsem si to zvláště na nedávné dovolené v Egyptě, kdy jsme navštívili místní křesťanský kostel, kam se musí chodit přes bezpečnostní rám a který hlídají ozbrojenci se samopaly – pro mnohé naše sourozence je přiznat se k následování Pána Ježíše mnohem rizikovější než pro nás. Bůh se o nás stará a je dobré si to připomínat a děkovat Mu za to.

To neznamena, že někoho z nás něco osobně netrápí. Mohou to být zdravotní problémy, vztahové problémy v rodině nebo církvi. Myslím, že právě na poslední oblast se chce Satan zaměřit, a tak jako v minulém se nás i v tom novém roce bude snažit rozdělit. Na počátku minulého roku jsem byl zarmoucen tím, jak se podařilo církev rozdělit v otázce volby prezidenta. Týkalo se to i našeho sboru. Nejde o to, že musíme mít na všechny politické otázky stejný názor, a dokonce se myslím často ani nedá rozhodnout, který názor je správný. Ve chvíli, kdy se ovšem necháme strhnout k psaní urážlivých emailů a kdy zpochybňujeme víru druhého jen proto, že volí někoho jiného než my, nejednáme v Kristově duchu. Mohou být jiné věci, kde bude snaha nás rozdělit. Můžeme mít i rozdílné pohledy na některé věci chodu sboru. Nic z toho by nemělo způsobit, že ztratíme vzájemnou lásku. Nenechme si ji v novém roce ničím ukrást.

Na počátku roku 2015 jsem dal výzvu, aby každý člen sboru přečetl Bibli do tří let. Toto období skončilo v roce 2017. Děkuji všem, kteří jste výzvu přijali a Bibli přečetli. I když výzva dále nepokračuje, povzbuzuji vás, abyste Božímu slovu věnovali pozornost. Je to nejsilnější zbraň, kterou nám Bůh dal, vždyť sám Pán Ježíš je to Slovo, které bylo od počátku. Nemylme se, že bez něj obстоjíme. V roce 2019 to bude čtyřicet let, co jsem uvěřil. Boží slovo oživené Duchem svatým bylo to, co mně život nejen dalo, ale které způsobilo, že stále věřím. Bez Bible bych neobstál.

Pro rok 2018 jsem přijal čtyři věci, o kterých jsem vám psal loni. Byl to osobní růst, čerpání z dědictví našeho sboru, správné reakce na společenské změny a obrácení nových lidí. Nejsem schopen zhodnotit tyto věci v celém sboru, protože to jsou věci osobní, které změní jedině Bůh. Dívám se tedy předně na svůj život. Jsem vděčný za každou pozitivní změnu, kterou jsem mohl díky Boží milosti udělat, za každého člověka, kterému jsem mohl svědčit (mohl jsem být svědkem a jedním z průvodců změny mého známého z člověka na počátku roku nevěřícího v člověka připravujícího se na křest). A vím, že nejsem u konce. Nikdo z nás není u konce a Bůh chce pracovat na každém z nás a v synergii s každým až do poslední chvíle našeho pozemského života.

Koncem roku jsem četl knížku, kde autor mimo jiné píše: „Ve skutečnosti však evangelium chce od každého z nás úplně všechno. Pokud má někdo dojem, že evangelium do jeho života zapadlo poměrně snadno, aniž by musel nějak zásadně změnit svůj životní styl nebo směřování, je pravděpodobné, že ve skutečnosti nezačal Ježíše následovat.“

Toto prohlášení mne konfrontovalo a vedlo a stále vede k úvaze, co pro mne prakticky znamená „následovat Ježíše“. Nekladu si tuto otázku jako pastor sboru, ale jako ten, který Kristu podřídil svůj život. Mám touhu, aby toto podřízení nebylo jen věcí prohlášení, ale konkrétních kroků mého života. To samé přeji i vám.

Včera jsem se dozvěděl o úmrtí jedné sestry v Kristu. Ona vítězně doběhla. Nevíme, kdy doběhneme my. Byl bych nejraději, kdyby Pán Ježíš přišel už v tomto roce. Možná skutečně přijde, ale dost možná tento rok prožijeme celý. Kéž jsme na jeho konci Bohu blíže než na jeho počátku.

Přeji Boží vedení, zmocnění a ochranu pro rok 2019. Bohu na nás záleží. Bohu na **TOBĚ** záleží. Mne i Tebe si zamiloval Stvořitel celého vesmíru a nestydí se nás přijímat jako syny a dcery. Může nás potkat ještě něco významnějšího?

1. ledna 2019

Lubomír Ondráček